

Fra gata til stadion

For seks år siden forlot Peter Stephens sin trygge studenttilværelse i Dublin for å dra til Oslo og drive med musikk. I august spiller han for tjuen tusen mennesker i talentkonkurransen Emergenzas verdensfinale.

TEKST: ANDREAS AUBERT FOTO: SIGURD FANDANGO KAPPERUD

Iseks år har Peter Stephens livnært seg av å spille gitar og synge på Karl Johan. =Oslo møter ham ved Egertorget, hvor han pleier å spille.
– Det er en fin atmosfære i Oslo. På denne tiden av året er Norge et paradys, men det er litt kaldt resten av året, sier han. Han vet hva han snakker om; i desember står han ute og spiller til klokka fire om morgenen. En gang spilte han i 14 minusgrader. Da ble han syk.
– Opptil minus elleve grader er ok, mener Peter.

Peter har fått kontakt med mange uteliggere og narkomane.
– Det er et distinkt fellesskap på Karl Johan. Jeg tenker særlig på menneskene som lever på gata og folk som jobber på gata. Det er en hel kultur. Mange tror nok at de narkomane, tiggerne og de prostituerte er dårlige mennesker, men det er ikke tilfelle. De narkomane hjelper mange vanlige folk, for eksempel når de er fulle. Ser de fulle jenter som gråter, kommer de ofte for å hjelpe og trøste.

Peter har også erfart vennligheten direkte.
– En gang i vinter tok en veldig full mann opp forsterkeren min og hev den i bakken så den ble ødelagt. Jeg var forvilet og trøtt, og en narkoman kom til meg og sa at han hadde solgt mange eksemplarer av =Oslo den dagen. Han ga meg 200 kroner, og ba meg ta en taxi hjem og kjøpe meg noe å spise. Jeg synes det er det flotteste som har skjedd når jeg har spilt. Da jeg så mannen igjen i sommer, ga jeg ham tilbake de 200 kronene.

Den glade musikeren har mange historier å fortelle om sine møter med =Oslo-selgerne.
– Mange av selgerne er meget gode musikere. En gang var det en selger som lånte gitaren min og begynte å spille, og jeg ble stående med munnen på vidt gap. Han er den beste gitarist og vokalist jeg noen gang har hørt.

Før Peter kom til Norge og ble en del av livet på Karl Johan, studerte han utviklingsstudier på Trinity College i Dublin. Han ville hjelpe vanskeligstilte mennesker, for eksempel i India. Han fikk meget gode karakterer og hadde kommet langt i utdanningen da han ble besatt av barndomsdrømmene.
– Siden jeg var en liten gutt har jeg drømt om å bli musiker, å spille i band og opptre på en scene. Nå ser det ut til at drømmene kan bli virkelige. Jeg ga opp studiene for å dra hit. Jeg tenkte at det å spille på gata var en god måte å holde meg i live på mens jeg jobbet med musikk. I mange år har jeg skrevet mine egne sanger. Da jeg kom til Oslo startet jeg med å spille små konserter alene, tør bandet tok form. Jeg møtte den andre gitaristen i bandet på gata. Han la 20 kroner i gitarkassen min, det var slik jeg ble kjent med ham.

På gata spiller ikke Peter sin egen musikk, men musikk som folk kjenner fra før. Han karakteriserer Mirramazes musikk som alternativ rock av psykedelisk art, både lett og tung, og ikke minst dynamisk. Det var en tilfældighet at bandet ble med i konkurransen Emergenza – Global battle of bands.
– En venn av oss skulle ha spilt der med sitt band, men så ble han opptatt den

dagen og spurte om vi ville ha plassen. Vi hadde ikke en gang forventet å komme gjennom første runde.

– *Hva tenker du om Mirramazes sjanser i finalen?*
– Jeg tror vi må være ydmyke. Vi ønsker selvsagt å vinne, det ville gjøre våre liv mye enklere, men vi vet at det er mange gode band i konkurransen. Vi har ikke noe særlig konkurranseinstinkt. Jeg ser ikke på musikk som en konkurranse, det er et uttrykk og det handler om å nyte musikken. Likevel har vi vunnet igjen og igjen. Det har vært fantastisk, særlig da vi vant den nordiske finalen i Stockholm.

Peter har valgt en veldig enkel livsstil. Han bor i et lite rom på Tøyen, uten toalett og innlagt vann.

– Det var en stor forandring for meg å komme til Oslo. Jeg var vant med mange materielle goder, men jeg ga avkall på det til fordel for et enklere liv.
Jeg spør ham om han får mat hver dag, og han ler.
– Så klart, jeg får vasket klærne og alt slikt. Innimellom er det tøft å leve på denne måten, men jeg tror ikke jeg kunne drevet med bandet hvis jeg samtidig skulle ha en 9-17 jobb. Jeg skriver mesteparten av låtene, og i vinter skal vi spille inn en plate. Årsinntekten min er veldig lav. Jeg kan kanskje kalles fattig, men samtidig representerer jeg for mange en form for frihet.

Som gatemusikant observerer Peter mye rart. Blant annet er det ofte de som selv har lite å rutte med som er mest gavmilde.

– Rike mennesker pleier ikke å gi til narkomane, uteliggere eller gatemusikanter. Fattige derimot, gir. De vet hvordan det er å ha en dårlig dag og trenge noe. Jeg lærer mye av å spille på gata. Noen rockeband er veldig arrogante. Som gatemusikant gir jeg så mye jeg kan av meg selv til dem som hører på.

Peter har en veske med et hinduistisk symbol på. Er han interessert i spiritualitet?
– Jeg tror at de fleste mennesker er det, på et eller annet nivå. Vi har alle en lengsel. Jeg var i India for noen år siden, og det var veldig interessant. Musikken vår har noen indiske elementer, både rytmisk og melodisk. Vi har også en dame i bandet som spiller elektrisk cello. Vi bruker mange rare taktarter og rytmer. Rockemusikk kan bli forutsigbart hvis det bare brukes fire eller tre fjerdedeler hele tiden. Samtidig ønsker vi at musikken skal være tilgjengelig.

Selv har han aldri studert musikk:
– Ingen kan lære noen å skrive en god sang. Å skrive musikk handler om følelser, ideer og psykologi. Du må putte din tro, kjærlighet og følelser inn i musikken. Et nøkkelkonsept i tekstene mine er grensene mellom mennesker. Jeg mener vi bør komme sammen og hjelpe hverandre mer.

– *Har du en spirituell praksis?*
– Jeg har drevet med meditasjon, men livet bør være en meditasjon, selv om det ikke alltid er det. Mine roligste stunder har jeg når jeg spiller på Karl Johan klokka ett om natten, når det er masse bråk og mennesker rundt meg. Jeg tror at de fleste musikere oppnår stilhet gjennom å spille. Noe av det vakreste man kan oppleve som musiker er å spille konsert. Er bandet samspilt, kan man få glimt av en dyp fred og henrykkelse, alt er i rytme og harmoni, avslutter gatemusikanten.

